

Συχνά η Μεγάλη Εβδομάδα χαρακτηρίζεται σαν περίοδος γεμάτη με «ωραιότατες παραδόσεις» και «έθιμα», σαν ξεχωριστό τμήμα του εορτολογίου μας. Τα ζούμε όλα αυτά από την παιδική μας ηλικία σαν ένα ελπιδοφόρο γεγονός που γιορτάζουμε κάθε χρόνο, θαυμάζουμε την ομορφιά των ακολουθιών, τις επιβλητικές πομπές και προσβλέπουμε με κάποια ανυπομονησία στο Πασχαλινό τραπέζι... Και υστέρα, όταν όλα αυτά τελειώσουν, ξαναρχίζουμε την κανονική μας ζωή.

Αλλά άραγε καταλαβαίνουμε πως όταν ο κόσμος αρνήθηκε τον Σωτήρα του, όταν ο Ιησούς «ήρξατο αδημονείν» και έλεγε: «περίλυπος εστί η ψυχή μου έως θανάτου», και όταν πέθανε στο Σταυρό, τότε η «κανονική ζωή» σταμάτησε; Δεν είναι πια δυνατόν να υπάρξει «κανονική ζωή» γιατί ακριβώς αυτοί που φώναζαν «Σταύ ρωσον Αυτόν!», αυτοί που Τον έφτυναν και Τον κάρφωναν στο Σταυρό ήταν... «κανονικοί άνθρωποι». Τον μισούσαν και Τον σκότωσαν ακριβώς γιατί τους τάρραξε, τους χάλασε την «κανονική» ζωή τους. Και ήταν πραγματικά ένας τέλει «κανονικός» κόσμος αυτός που προτίμησε το σκοτάδι και το θάνατο από το φως και τη ζωή... Με το θάνατο όμως του Χριστού ο «κανονικός» κόσμος και η «κανονική » ζωή καταδικάστηκαν αμετάκλητα. Ή μάλλον, θα λέγαμε ότι αποκαλύφθηκε η αληθινή, η ανώμαλη φύση τους, η ανικανότητά τους να δεχθούν το Φως · αποκαλύφθηκε η τρομερή δύναμη του κακού μέσα τους. «Νυν κρίσις εστί του κόσμου τούτου · νυν ο άρχων του κόσμου τούτου εκβληθήσεται έξω» (Ιω. 12, 31). [\(περισσότερα...\)](#)